

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

14. De Caßio Narniensi Episcopo, quotidianas Deo bostias offerente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

longè post nauis transiens affuit, quæ me ab illo vndarum periculo suscepit atque ad terram deduxit. Quod scilicet Episcopus audientem requisivit diem, atque illum fuisse diem reperit, quo pro eo presbyter in Vstica insula Deo omnipotenti hostiam sacræ oblationis immolauit.

D. Gregorius Magnus hom. 37. in Euangelia de Cassio Narniensi Episcopo, quotidianas Deo hostias offerente.

CAP. XIII.

Multi vestrum fratres charissimi Cassius Narniensis vrbis Episcopum nouerunt cui mos erat, quotidianas Deo hostias offerre, ita vt pene nullus dies vitæ eius abscederet quo non omnipotenti Deo hostiam placationis immolaret. Cui cum sacrificio valdè etiam concordabat vita. Nam cuncta quæ habebat in elemosynis tribuens, cum ad horam offerendi sacrificij venisset, velut totus in lacrymis defluens, semetipsum cum magna cordis contritione mactabat. Cuius & vitæ et exitum à quodâ venerabilis vitæ Diacono, qui fuerat ab eo nutritus, referente cognoui. Aiebat enim quod quadâ nocte eius presbytero per visum Dominus adstitit, dicens: Vade, & dic Episcopo: Age quod agis, operare quod operaris, nec cesset pes tuus, non cesset manus tua, natali postolorum venies ad me, & retribuam tibi mercedem tuam. Surrexit presbyter: sed qui

è vicino Apostolorum natalitius dies immi-
 nebat, tam propinqui exitus diem Episcopo
 nunciare perimuit. Alia nocte Dominus
 redijt, eiusque inobedientiam vehementer in-
 crepauit, atque eadem iussionis suæ verba re-
 texuit. Tunc presbyter surrexit vt pergeret,
 sed rursus infirmitas cordis impedimento fa-
 cta est indicandæ reuelationis, & admonitio-
 nem quoque iterare iussionis obdurauit per-
 gere, & quæ viderat, manifestare neglexit. Sed
 quia magnam mansuetudinem contemptæ
 gratiæ, maior sequi solet ira vindictæ, visione
 tertia Dominus apparens, iam verbis addi-
 dit verbera: & tam districta cæde mactatus
 est, vt in eo duritiam cordis emollirent vul-
 nera corporis. Surrexit ergo eruditus ex ver-
 bere, perrexit ad Episcopum, cumque iam ex
 more iuxta beati Iuuenalis martyris sepul-
 chrum ad offerendum sacrificium consisten-
 tem reperit, secretum à circumstantibus petijt,
 seque eius pedibus statuit. Cumq; eum yber-
 tim silentem Episcopus vix ad se leuare potu-
 isset, lachrymarum causas cognoscere studu-
 it. Ille verò relaturus ordinem visionis, prius
 vestimento ex humeris deuoluto, detexit pla-
 gas corporis, vt ita dicam, testes veritatis &
 culpæ, monstrauit quanta animaduersione
 districtionis membra illius accepta verbera,
 liuore inflicto sulcauerant. Quæ mox vt Epi-
 scopus vidit, exhorruit, et quis sibi talia facere

præsumpsisset, eum magnæ obstupescationis
vocibus inquisiuit. At ille respondit, hæc pro
se ipso fuisse, perpeffum. Excreuit cum terrore
admiratio: sed nullas iam presbyter inquisi-
tioni eius moras adiciens, secretum reuelati-
onis aperuit, eiq; iussione dominicæ ea quæ
audierat verbanarravit, dicens: Age quod a-
gis, operare quod operaris, non cesset manu
tua, non cesset pes tuus, natali Apostolorum
venies ad me, & retribuam tibi mercedem
tuam. Quibus auditis Episcopus se in oratio-
nem cum magna cordis contritione profusa-
uit, & qui oblaturus sacrificium ad horam ter-
tiam venerat, hoc pro extensæ orationis ma-
gnitudine, ad horam nonam vsq; protelavit.
Atque ex illo iam die magis magisque au-
sunt ei lucra pietatis. Factusque est tam for-
in opere, quàm certus in munere, quippe qui
eum cui ipse debitor fuerat, ex ea promissione
iam coeperat habere debitorem. Huic autem
consuetudo fuerat, annis singulis natali
Apostolorum die Romam venire. Iamque
ex hac reuelatione suspectus, venire iuxta me-
rem noluit. Eodem ergo tempore sollicitus
fuit, secundo quoque anno vel tertio in me-
tis suæ expectatione suspensus, quarto quo-
toque & sexto similiter. Qui desperare iam
veritate reuelationis poterat, si verbis fidei
verbera non fecissent. Cum ecce anno sepe-
mo vsque ad expectati natalis sacras vigili-
incol

incolumis peruenit, sed leuis hunc in vigiliis calor attigit, atque ipso die natalitio filiis suis se expectantibus, missarum solemniam implere se posse recusauit. Illi verò qui de eius erant pariter egressione suspecti, simul ad eum omnes venerunt, sese vnanimiter adstringentes, vt die eodem nequaquam acquiescerent missarum solemniam celebrari, nisi pro eis apud dominum idem antistes suus intercessor accederet. Tunc ille compulsus, in episcopij oratorio missas fecit, & manu sua corpus dominicum pacemque omnibus tribuit. Qui cuncto ministerio oblatis sacrificij peracto, ad lectulum rediit, ibique iacens, dum sacerdotes suos ac ministros circumstetisse cerneret, quasi vltimum dicens, de seruando eos vinculo charitatis admonebat, & quanta debuissent concordia inter se vniti predicabat. Cùm subito inter ipsa sanctæ exhortationis verba, voce terribili clamauit, dicens: Hora est. Moxq; assistentibus ipse suis manibus linteum dedit, quod ex more morientium, sibi contra faciem tenderetur. Quo tenso, spiritum emisit: sicque sancta illa anima ad gaudia æterna perueniens, à carnis corruptione soluta est. Quem fratres charissimi, quem vir iste in morte sua imitatus est, nisi eum quem in vita sua fuerat contemplatus? Dicens enim, hora est, de corpore exiit: quia & IESVS peractis omnibus cum dixisset: Consummatum est, inclinato

capite tradidit spiritum. Quod ergo Dominus ex potestate, hoc egit famulus ex vocatione. Ecce quotidiana hostiæ illa cum electione mosynis & lachrymis missa ligatio, quam cum rege veniente gratia pacem fecit. Sic de S. Laurentio, Iustiniano Patriarcha Veneto legimus, (*in vita eius cap. 9. Ianuarij die octavo*) quod ex quo die factus est sacerdos, quotidie missam celebraverit, nisi valetudine impediretur. Dicebat enim, qui cum posset Domino suo frui, non frueretur, facile se declarare, domini sui curam non habere. Idem fecisse legimus S. Odilenem, teste Petro Damiano in vita eius.

D. Cyprianus in sermone de lapsis, de quibusdam indignè Eucharistiam sumentibus, & pœnis mirè culosè illis inflictis.

CAP. XV.

PRæsente ac teste meipso, accipite quid venerit. Parentes fortè fugientes, dum trepidi minus consulunt, sub nutricis alimentis parvulam filiam reliquerunt, relictam nutritrix detulit ad magistratus. Illic ei apud idolum, quo populus confluebat, quod carnem necdum posset edere per ætatem, panem mero mixtum, quod tamen & ipsum de immolatione pereuntium supererat, tradiderunt. Recepit filiam postmodum mater: sed facinus puella commissum tam loqui & indicare non potuit, quam nec intelligere prius potuit, nec

arce